

Farkasok a jászolnál?

Betlehemi elmélkedés
felnőtteknek

A pásztori kunyhó körül oroszlánok portyáznak, mély, erős hangon felhorkannak az éjszakában. A csendet olykor farkasok vonyítása töri meg, és Betlehembe rókák járkálnak az utcákat, hogy lopva minden jóhoz jussanak. Virrad a hajnal, kakasok kukorékoló párviadala figyelmezteti a jászolnál őrt álló katonákat, hogy szolgálatuk lejárt, jön a váltás. De lám szeker érkezik, felékszerezett lovakkal, és a király, sőt a római császár követi kincsekkel telt ládákat hoznak szolgák seregével az Újszülöttnek egy levél kíséretében, mely békés tárgyalásra invitálja az illetékeseket. Milyen hétköznapi, értéktelen, szinte visszataszító történet. De miért? Hiszen az élet, a mindennapok erről szólnak. Az „oroszlánoké, a farkasoké, a rókáké, és a kakasoké” a világ. Védők, szolgák, kincsek, tárgyalások nélkül az ember (a világiak szemében mit sem ér. Ha valaki „Valaki, akar lenne”, ezek nélkül labdába se rúg. Mégis a karácsony, Jézus születése ennek éppen az ellenkezője: birkák, borjak, szamár, szalma, pásztor, énekszó, angyalok. Milyen egyszerű történet. Semmi csattanó, poén. Krisztus születésénél nincsen „felhajtás”, csak a „csendes éj”, és a csillagok. Ezzel teszi az Isten ünneppé Jézus születésének napját. A Kisjézus még lépni, még beszélni sem tud, de már születésével is az igaz értékekre tanít. A bárányok szelídségét kedveli, és a pásztorok őszintesége felé fordítja kisgyermeki csillogó tekintetét. Ilyen az Isten. A békességben és a tisztaszívűségben talál magának otthont.

Nem megy oroszlánok közé, nem kutat kincsesládákban, és nem kezd pozíciótárgyalásokba. A miértre és hogyanra csak egy választ ismert: szeretetből szeretettel. De hogyan vélekednek az emberek? Tény, hogy a „rókák és a farkasok” nevetnek ezen, elűzik földjükről vagy rosszabb esetben kihasználják azokat, akik a szívüket, az elveiket tartják a legfontosabbnak. De a betlehemi csillagunkat, a hitünket, így se veszítjük el. Bár az élet mindig hoz nehézséget, aggodalmakat, küzdelmeket, figyelmetlenségeket, parttalanságot, meg nem értettséget, nézeteltérést, hiábavalóságot, beleuntságot, magányosságot, fáradtságot, és lázadást. De adjon biztatást nekünk, hogy a pusztába, szalmajászolban született Jézuska is felnőtt, de nem vesztett el semmit, önmaga tudott maradni, az aki volt - a bárányok és a pásztorok társa és barátja. Szeretettből szeretettel élte az életét. A karácsony egyik legfontosabb üzenete: „mindenkinek van útja a jászolhoz, az Isten szeretetéhez” - ne hagyjuk szétmorzsolni a „farkasoknak és rókáknak” kereső, őszinte szívünket, ne veszítsük a félhomályban a hitünket, ne fújja be homokkal a „sivatagi szél” a céljainkat és az elveinket.

Csak messzinek tűnő csillagokat látunk, de ezek felé érdemes menni, mert valódi csillagok, és a lelkünk mélyén érezzük, hogy az Isten valamit ránk bízott, és ezen az úton nem hagy cserben - ez az „Isten útja”. Mielőtt bármihez hozzászólunk, véleményt mondunk, vagy döntést hozunk, ne felejtsünk el felnézni arra a betlehemi csillagra, amely a napkeleti bölcseket is elvezette a Kisjézus jászolához. Mert aki keresi az Istent, megtalálja, hiszen Ő végtelen szeretettel várja jászolához az őszinte szívvel keresőket. Ez az életünk célja, amiért mindennap útrakelünk, a kedvünkre való vagy fárasztó dolgainkat tesszük: a Kisjézus jászolát szeretnénk megtalálni a pusztában – csendben térdelhajtani és az angyalokkal együtt énekelni: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békeség a földön a jóakarató embereknek.”

B. Betti hitoktató

Betlehem

Az a csillag hetek óta egyre fényesebb
S ballag hozzánk égi útján egyre közelebb,
Az a csillag nekünk hoz tán égi híreket,
Mit felfogni nem tudunk, s feledni nem lehet.

Már a bárány két nap óta béget, s nem legel,
Kis számár is nagy fülével fölfele figyel.
Mála álom nem pihen meg pásztorok szemén,
Körbejár és égre bög az izgatott tehén.

Pásztoroknak ritka áldás: gömbölyű kenyér,
Végighinti kék-ezüsttel égő, égi fény,
Hűs a szellő, meglegyinti félénk arcukat,
Istállóban mécsvilág, betérni hívogat.

Apró gyermek kis kezében arany szalmaszál,
Csiklandozza csöppnyi száját ezüst fény sugar,
Mosolyától fényre vált a barlangmély homály,
S dalba kezd az ámulattól szóltan, néma száj.

Cifra népek, bölcs királyok... három is van itt!
Garmadába körbehordják tevék terheit,
Tömjénfüst és mirhaiilat barlangot betölt,
Bíborszínű bársonytól süpped már a föld.

Pásztorének egyszerűen, tétován ha szól...
Eljövünk majd máskor inkább, ha most alszol,
Kisdédünk. E nagy dicsőség nekünk nem való,
Pásztor ajkán könnyebben kél dal, mint cifra szó.

Hogyha vártunk mostanáig, várunk rád
tovább,
Majd a hangos szolganép elhordja sátorát,
Akkor nem kell szó se majd, se üstökös sugár,
Kéz a kézben a völgyben pásztor és király.

Lukáts János